

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 4 marca 1964 r.

w sprawie trybu postępowania i organów właściwych do stwierdzenia dopuszczalności uboju cieląt.

Na podstawie art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. o ograniczeniu uboju cieląt (Dz. U. Nr 8, poz. 51) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Na obszarze objętym zakazem uboju cieląt, określonym przez Radę Ministrów na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. o ograniczeniu uboju cieląt (Dz. U. Nr 8, poz. 51), posiadacz cielęcia zamierzający poddać je ubojowi z powodu nienadawania się do dalszego odchowu wskutek choroby albo wad organicznych lub czynnościowych powinien:

- 1) jeżeli zachodzi konieczność natychmiastowego zabicia cielęcia z powodu choroby lub nieszczęśliwego wypadku, a istnieje obawa, że przed przybyciem organu służby weterynaryjnej w celu jego zbadania mogłoby ono paść albo mięso cielęcia wskutek pogorszenia się jego stanu zdrowia mogłoby znacznie stracić na wartości — okazać cielę przed dokonaniem uboju dwom osobom nie należącym do rodziny posiadacza i uzyskać na piśmie ich opinię, że zachodzą wymienione okoliczności;
- 2) jeżeli nie ma konieczności natychmiastowego zabicia cielęcia (pkt 1) — zgłosić cielę do zbadania bądź dokonania oględzin właściwemu organowi służby weterynaryjnej lub w razie wady organicznej albo czynnościowej — właściwemu zootechnikowi (§ 2) w celu wystawienia zaświadczenia o dopuszczalności uboju.

2. Postępowanie określone w ust. 1 nie dotyczy państwowych gospodarstw rolnych. Uznanie, że cielę nie nadaje się do dalszego odchowu wskutek choroby albo wad organicznych lub czynnościowych, należy do dyrektora (kierownika) gospodarstwa bądź upoważnionej przez niego osoby. W razie jednak choroby cielęcia, jeżeli nie zachodzi konieczność natychmiastowego zabicia go, uznanie cielęcia za nie nadające się do dalszego odchowu może nastąpić tylko po zasięgnięciu opinii właściwego organu służby weterynaryjnej.

3. Jeżeli cielę podlega zabiciu z urzędu w myśl przepisów z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. Nr 77, poz. 673 z późniejszymi zmianami) oraz art. 11 i 12 ust. 2 ustawy z dnia 13 listopada 1963 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych (Dz. U. Nr 50, poz. 279) — postępuje się z cielęciem stosownie do zarządzenia właściwego do spraw weterynaryjnych organu prezydium powiatowej rady narodowej (rady narodowej miasta stanowiącego powiat lub dzielnicowej rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

§ 2. 1. Organem służby weterynaryjnej właściwym do wykonywania czynności określonych w § 1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 jest działający na zlecenie państwowego zakładu leczniczego dla zwierząt lub weterynaryjnego ośrodka specjalistycznego lekarz weterynarii lub technik weterynarii.

2. Zootechnikiem właściwym do wykonywania czynności określonych w § 1 ust. 1 pkt 2 jest upoważniony do tego przez właściwy do spraw rolnych organ prezydium powiatowej rady narodowej (rady narodowej miasta stanowiącego powiat lub dzielnicowej rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) zootechnik gromadzki, zootechnik oceny wartości użytkowej zwierząt gospodarskich lub instruktor poradnictwa hodowlano-żywnościowego Centralnego Związku Spółdzielni Mleczarskich.

§ 3. Zaświadczenie o dopuszczalności uboju cieląt (§ 1 ust. 1 pkt 2) wystawia się na odwołanie świadectwa miejsca pochodzenia tego cielęcia lub jako odrębny dokument.

§ 4. 1. Posiadacz cielęcia, który dokonał jego uboju po otrzymaniu opinii lub zaświadczenia stosownie do przepisów § 1 ust. 1 pkt 1 i 2, powinien zawiadomić o tym uboju biuro gromadzkiej rady narodowej (właściwy do spraw rolnych organ prezydium rady narodowej miasta lub osiedla) — okazując jednocześnie wymienioną opinię lub zaświadczenie. Powiadomienia należy dokonać w ciągu 7 dni, licząc od dnia uboju.

2. Przy sprzedaży cielęcia uspołecznionemu aparatowi skupu producent powinien przedłożyć określone w § 3 zaświadczenie o dopuszczalności uboju tego cielęcia.

§ 5. 1. Za dokonanie badania jednego chorego cielęcia przez organ służby weterynaryjnej pobiera się opłatę w wysokości 30 zł, a za dokonanie oględzin jednego cielęcia z wadami organicznymi lub czynnościowymi przez organ służby weterynaryjnej lub zootechnika — opłatę w wysokości 15 zł.

2. Opłata z tytułu przeprowadzenia badań lub oględzin cielęcia przez organ służby weterynaryjnej wpływa na dochód właściwego zakładu weterynarii, a opłata z tytułu przeprowadzenia oględzin cielęcia przez zootechnika stanowi jego wynagrodzenie, obejmujące również zwrot poniesionych przez niego kosztów.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1964 r.

Minister Rolnictwa: *M. Jagielski*

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka” Warszawa, ul. Tamka 3.